

16. szám.
October 15-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 firt., 6 hóra jan.—jun. 3 firt., és 3 hóra jan.—mart. 1 firt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

AZ IGAZI VILÁGNYELV.

Mit töritek jó tudósok
A fejetek a titkon:
Hogy értse meg minden ember,
Felebarátja mit mond?
Rég megvan már, mit kerestek,
Annál semmi se könnyebb:
Rég megoldva és használva
Az igazi világnyelv.

Kell barátság? s idegenek
Nem értik egymás szavát,
Mit kinoznák még miatta
A tudósok nyelvtanát?
Van, a mit mindenki megért:
Annál semmi se könnyebb,
Ott van a *bor*! Akkor a bor
Az igazi világnyelv.

Szerelmes vagy? és szeretőd
Lengyel, francia vagy rácz?
Nem tudod hogy szived titkát
Neki hogyan magyarázd?

Szerellemnek van egy nyelve,
Annál semmi se könnyebb:
Akkor a *csók* a valódi,
Az igazi világnyelv.

Ráéheztél szomszédodnak
Holmijére? kívánod?
Odaadja, ne félj tőle,
Ha a szép szót nem szánod.
„Szép szó“ a mit mindenki ért,
Annál semmi se könnyebb,
A *pénz* szava; akkor a pénz
Az igazi világnyelv.

Fáj valami? Panaszodat
Nem érti az idegen,
Szavadat a komor világ
Fogadja nagy hidegen.
Ha szavadat nem értette,
Majd megérti a könyved,
Oh mert a *köny* a valódi,
Az igazi világnyelv.

Mérgecs kutya a sarkokban
 Bösz, irigy eb rád ugat?
 Tudod, hogy szid; bár nem érted
 A kutya hangokat.
 Még ezzel is diskurálhatsz,
 Annál semmi se könnyebb:
 Ott van a *bot*, annak a *bot*
 Az igazi világnyelv.

S ha szemben állsz ellenséggel,
 Vagy ő esz meg, vagy te őt?
 Mind a beszéd, mind az érzés
 Idegen egymás előtt?
 Van egy szó, mit mindenki ért,
 Annál semmi se könnyebb:
 Akkor a *kard* az igazi,
 A valódi világnyelv.

K—s M—n.

Tallércssy Zebulon az ő kedves urabátyjához a hajdani Csallóközbe.

Kedvezs idezs tekintedezs uram batyuskam!

No nem hijaba ti nalatok hajdinai Csallóközben kecske megeszi száz forintos bankot; ti ugyancsak jól jartatok magatoknak. Tegnap lefeküdtetek, mint *Csallóköz*, holnap felbretetek, mint *Aranyköz*. Mozd olvasok ujságban, hogy elhadaraztatott, mikipen ezentul hivatalosan Csallóköz helyete mindig Aranyköz fog használtatni. Szép szerencse! Ritka szerencse! *Csallóköz* kezdenyi, *aranyat* vigezni. Derik ur volt, a ki ezt megindítványozta, a ki egy aldomasal egy egisz szigetet változtata aranyra. Szeretnim finanszminiszternek.

Az igaz, hogy valaha *Aranykert* volt a ti nevetek, a mig lasacskan mindig apro pinzre fél nem váltotak beneteket. Mar a mikor in Komáromba jartam iskolaba insurectio tajan, akkor bizom csak *1 eketebanko-kert* nevet megirdemlítették.

Egyibiranta más historiai irdemeitek is megtalálhatnak ere az elneveztetésre. Od van mingyar meleted egy falu, kiben mig *koldusok* is *aranyosban jarnak*, (t. i. Aranyos) meg egy másik, a hol *verebek* is *nemesek*, (t. i. Nemes Ocsa).

Ara is emlékezek, hogy megboldogult kedvezs urambatyam sokszor mondot: „gyerekek

ne menyetek oda fürünyi Dunaba! emberek od *aranyat mostak*, egy arany gödörbe beleestek, elvisz az erdeg.“ Azuta kerültem is minden olyan gödröt, a hol valami aranyat lehetne találni, s az erdeg nem is vit el; hanem a zsidó: — az se mindig.

Te mar azuta jobban megtudod, hogyan mosnak Aranyközben *földből aranyat*? Te csinalsz földből ripat; ripabul csinal tanyi fabrika czukrot; czukorbul csinálnak bankot, bankobul csinálnak aranyat. Complicalt chemiai procedura. Hanem had így is csakugyan megirdemlítették Aranyköz neveztetist.

Kivanok ti nektek, hogy a ti azziotok mindig növekegyen; is ne csak ti legyetek mindig az *arany* közben, hanem az *arany* is *köz* legyen bennetek; semiképen pedig a *Köz* ne jelentsen nalatok aszt, a mit jelenti városokban; a hol tudnyilik az utczat híjak köznek, az utczan pedig ipen nizesenek hazak, hanem csak az utcza melete.

Mikor jó dolgod van, emlékezz meg rólam, is ha egy arany disznot leölsz a tilen, abul egy arany hurkat nekem is küld el.

Szerető öcsed

Tallercssy von Zebulon.

Conjugatiói minták

kezdő diplomaták számára.

Én félek, te félsz, ő fél.

Mi félünk, ti féltetek, ők félnek.

Én félek te tőled, Te félsz én tőlem, Ő fél mind a kettőnk-től.

Mi félünk magunktól, Ti féltetek egymástól, Ők félnek mindenkitől.

Én félek, hogy ott hagysz a sárban,

Te félsz, hogy ott hagylak a sárban,

Ő fél, hogy bele viszzük a sárba.

Mi félünk, hogy ti nem féltetek,

Ti féltetek, hogy hát ha mi sem félünk,

Ők félnek, hogy mi miért félünk?

Én félek, mert jó félni,

Te félsz, mert szeretsz félni,

Ő fél, mert tud félni.

Mi félünk, mert megtanítottak félni.

Ti féltetek, mert hasznosnak találjátok félni,

Ők félnek, mert nem tehetnek másképp.

Én félek elkezdni valamit,

Te félsz folytatni valamit,

Ő fél bevégezni valamit.

Mi félünk, hogy megcsaljuk egymást,

Ti féltetek, hogy megcsal benneteket más;

Ők félnek, hogy hátha már meg is csalta őket valaki?

Hány perc telik bele, a míg a magyar napszámos, mikor nagyon sietős a munka, a pipájára rágyújt?

1-ső perc. Kiveri a bagót a pipából.

2-ik perc. Belefűj, hogy jól szelel-e már?

3-ik perc. Lecsavarja a szopókáját s azt is külön kifűjja.

4-ik perc. Megnyalazza a pipaszár végét, hogy erősen álljon a makrában.

5-ik perc. Előkeresi a dohányzsacsót a korceza mellől.

6-ik perc. Kicsavargatja a dohányzsacsót.

7-ik perc. Megtömi belőle a pipát.

8-ik perc. Meglóbálja a dohányzsacsót, hogy összemenjen benne a dohány.

9-ik perc. Megint eldugja a korceza mellé.

10-ik perc. Agyarába fogja a pipát.

11-ik perc. Előkeresi egyik zsebéből a tüzköt meg a taplót.

12-ik perc. A másik zsebéből meg az aczelt.

13-ik perc. Elkezd csiholni.

14-ik perc. Rá üt a körmére.

15-ik perc. Ekkor megfordítja a kovát a hol még nincs elkopva.

16-ik perc. Tovább csihol.

17-ik perc. Csóválja a fejét, hogy a tapló nem akar meggyülni.

18-ik perc. Még is csak ki üt valahogy.

19-ik perc. El kezdi a taplót fűjni, hogy jobban égjen.

20-ik perc. Ráteszi az égő taplót a pipára. Lenyomja rá a körme lapjával.

24-ik perc. Lecsukja rá a kupakot.

22-ik perc. Elkezd színi a pipát, de nem szelel, mert nagyon meg van tömve.

23-ik perc. Megnézi, hogy mi az ördög lelte a pipáját, hogy még sem akar égni.

24-ik perc. Ekkor aztán dühösen hozzá fog a szivásához, míg végre 25-ik perc. Csakugyan eljut odáig, hogy el kezd a pipája füstölni. Akkor aztán folytatja a munkát.

Merész vállalatok.

I. Egy amerikai most abban töri a fejét, hogy keresztül fúrassa a földet; még pedig igen egyszerű módon: egy nagy földfúrót összekötetésbe hoznának egy óriási hengerrel, melyet a Niagara zuhatag tartana örökös forgásban, s az aztán, ha ma nem, holnap majd csak átlikasztaná a földet apródonkint. Ekkor aztán átkozott olcsó lenne az utazás és málfaszállítás Amerikából Európába. Az egyik végén a lyuknak csak bele dobálnák a málhákat, s a másikon kiszednék. Mert az tudva lévő dolog, hogy míg valamely test a föld közép-pontjáig halad, addig mindig növekedő sebességgel esik lefelé, de a mint azon túl megy, akkor már felfelé száll lassud haladással, s a föld tulsó oldalához érve, épen meg fog állni a levegőben, mint valami stella fixa.

Ezt azért láttuk jónak feljegyezni, hogy kétszáz év mulva, mikor ezen az uton úgy fognak járni, mint a vasuton, ne vethesse senki szemünkre, hogy ezt a nagy eszmét kineveltük.

II. Ezt meg egy bécsi ember találta fel. Mennyi lóerejű gép működik hiába a sok nyargaló kocsikerékben. Alkalmaztassék tehát minden kocsi hátuljára egy gyapotfonó gép, mely az alatt, míg a kocsi halad, a szövőgyárak számára fonalat készítsen.

Mi hozzá teszszük e roppant horderejű indítványhoz, hogy a pasasírok, az alatt, míg a kocsiban ülnek, mindjárt meg is szöhetnék azt a fonalat, hogy ne lopnák ott hiába az időt.

A súlypont Budán.

Könyvtáros. Nem tetszik a „Súlypont Budán?” Bethlen Miklóstul.
Táblabíró. Hagyja el, az én *budáimon* már annyi a *súlypont*, hogy nem kell rá több.

Emberszám-tevés.

Erdélyben egy népzavargás alkalmával egyik magyar birtokos, ki kastélya megrohanásától félt, a házához tartozó férfiakat fel akará fegyverzeni erőyes ellenállás végett. Volt egy német szakácsa, egy német komornyikja, egy francia nyelvmestere, egy oláh vadásza, egy magyar hajdúja, s azonkívül a majorsághoz tartozó tisztei, és külső cselédsége. Legelőbb is tehát a hajdújával tartott hadi tanácsot, hogy hány férfi van a háznál, a kikre számítani lehet.

A hajdu aztán így kezdé az ember számbavételt:
 — A két német : az egy.

Világos indok.

X városban tizre szaporodván fel az izraelita atyafiak száma, folyamodtak a városi tanácshoz, hogy adjon nekik telket synagoga építésére és temetőre ; mely kérévényükre az illető magistratusnak ez volt a válasza :

„Miután tíz izraelitának kell együtt lenni, arra nézve, hogy synagoga alakulhasson ; tehát ha egy megtalál halni közülök, akkor nem kell synagoga, ha pedig egyik sem hal meg, akkor nem kell temető ; — ennél fogva — a kérelem egyik része sem adatik meg.

A hegedű párba.

Műzsám, most hegedülj, ne dalolj! Mert hős hegedűsök
Harczait éneklek; hozzám állván, te szekundálj
S majd, a hol én már nem győzöm, húzd rá; — hol
a gyánta?

Zrinyi! ki hajdantán láthattál másnemű harcztot.

(Értem a kávéház Zrinyit, s dákók pufogását
Régi dicső júratus idők arany évei folytán).

Most nemesebb viadal fensőbb bírāja levél már,
Egyik hős volt Rác, más koncertekben is ember.

Hol kard a hegedű, klarinét a puszka, öreg dob
A töltött ágyú. Ott is primót hegedűzött.

Másik hős Ferkó; (hogyan mondják hát? „kicsiny a bors!

Ámde azonban erős!“) Bírájuk volt a közönség

„Jöjj, mérközzünk meg, ki legényebb? szál hegedűre.“

„Ott leszek.“ És ott volt mindkettő. Publikum is volt.

Vér nem folyt; folyt bor; „hadd folyjon!“ monda a

csaplár.

Hős Rácz ime kiáll, s elsőb megereszti a mollbul.

Vékonyan a húr szól, oly éles, mintha akarná
Ellensége nyakát szépen simára leszelni.

Vastagon aztán meg, minth' osztana puska tusával.

Ám Ferkó sem rest, nótával vissza ripooszt;

Oszt kegyelemvágást markában a hősi nyirettyü.

Andante, piu maesztózo, aztán picicato;

Allegro, scherzo, staccato, majd furibundo.

„Mind tudom ezt én is!“ Mondván, folytatja vitéz Rác.

S megzendíti a bús nótát; vendég szeme lábba

Könybe, bus emléktől s tormás virstlik erejétől.

„Ily futamot ha esiaálsz?“ — „Futni? mond Rác; —
hegedün sem!“

S mind a két viador placezzát meg is állja napestig,

A míg végre nem ök, a bajvivók, hanem inkább

A párbajt megitélni hivott nagyszámu szekundans

Hull el a párbaiban; pad alá egy, asztal alá más.

Győztes a kocsmáros; hadi költség néki maradván.

K—s M—n.

A szalma özvegy férfi.

J. Esztertől.

(Folytatás.)

Ha nem tetszett : ne evett volna belőle, vagy próbálta volna megkóstolni, mint ők a paprikás ételt, — ime ők se ettek az előtt olyat, a sógor ur kedvéért megkóstolták, és most már szeretik, — példázódott a sógor; még sógor ur is megkedvelte volna utóbb a béka pecsenyét.

Én! megkóstolni! újra kellene akkor nekem szülni és nem Kurucznak. Magyar ember nem eszik meg tücsköt, bogarat, tiltakozott János bácsi. Hanem most már édes Trezkám hozd elő még a mid van, mert eddig még igazán böjtöltünk ám. János ur észre se vette, hogy az alatt Teréz sógornéjával együtt kivonult a szobából.

Megittattatok az egereket? folytatta tréfásan, most már legyünk vigan! alig várom azt a jó sült harcsa farkát, arra majd jó lesz a neszmélyi, a kis sógorasszony-nyal is megiszszuk a békepharagot, hogy a leibspeizát a czizkénének, meg a bodrinak adtam, szinte megharagudott, segítettek egymásnak Trezkával megsiratni azt a gólyának való eledelt, tréfélt tovább János ur. A mint senki nem felelt egy szót se, körül néz, hát látja, hogy Lidika, Klárrika, Boriska szinte szöpögnek.

Hát titeket mi a menydörgős tatár ért? ti is azt a kuruttyoló eledelt siratjátok? kérdezte csudálkozva, ridogáló testvéreit; már akkor a Winter család egy tagja se volt a szobában, sőt a két nő a házat is elhagyta. A jó testvérek azért sirtak; mert látták őket az utca ajtón kimenni. Winter ur is jónak találta utánnok bal-lagni — szó nélkül.

Édes lelkem bátyám! könyörgött Lidika, siessen utánok, hijja vissza, még nem lehetek messze!

De nem lesz arra út! én menjek utánok? nem hogy megköszönnék, hogy nem engedtem őket csömört enni — nem megyek biz én! — Majd meghozza a gyürkés kenyér.

Ne menjen le a nap a te haragodon! intette Boriska kedves bátyját.

Hát haragszom én? pedig volna rá okom. Hozzatok valami enni valót, né csak boszúsággal kelljen jól laknom. Hozd be Boriska azt a sonkát, ugy se üdvös-séges már az az én mai böjtölésem, fakadt ki végre boszusan Kurucz bácsi.

Jaj, dehogy eszik azt ma lelkem bátyám; van még harcsa, mondta és sietett is behozni Boriska.

De nem eszem én abból, az is ott sült a hol a béka, nekem még azt az edényt is elsikkasztatok, a miben a mai ebéd készült, parancsolta a mindig boszusabbá váló Kurucz.

Pedig ha az asszony szépen otthon marad és feladja a mit megkészített, evett volna János ur mindenből jó kedvvel, végre akik megsiratták is kedvencz eledelőket, kibékültek s kedvre kerekedtek volna, míg a rög-töni távozással mindent elrontottak.

Nagyon csalatkozott a nő, ha azt hitte, hogy férje majd utána szalad kérlelni.

Hanem a férj is hijjába számított arra, hogy a nő a mint elment, azon módon vissza is jön nagy hamar, s

szent lesz a béke — nem játszták az „Egy nő, ki az ablakon kiugrik“ vigjátékot — makacs volt mind a kettő.

Hetek, hónapok teltek; a nő ott ült napestig testvére boltjában, mérte a kartont meg mindenféle más rőfös árút a vásárlóknak mosolygós arcczal.

A férj pedig látott a maga dolgai után, Ujpesten is vett egy épületfa kereskedést, oda gyakran lerándult. Csaknem egy év mult el már a béka ebéd óta és még se közeltek a duzzogó felek.

Végre a lelkész megsokalta a dolgot, elment Kurucz János urhoz, hogy majd a lelkére beszél az ilyen házaselet kárhozatos voltáról, és rá bírja, hogy hívja haza feleségét, bocsássanak meg egymásnak kölcsönösen.

János ur megköszönte a tisztelendő ur szives fáradozását, és biztosította, hogy ő nem haragszik, ha tesszik az asszonynak, haza jöhet, de ő ugyan utána nem megy. — Azt keményen fogadja.

Elment aztán a lelkész Winterékhez, azt hitte, a nő majd hajthatóbb lesz; hanem ott még csak szívesen se fogadták. Teréz azt mondta, hogy ő bizon haragszik, neki sok egyet-mást megígérjen férje, hogy ezután az ő akarata szerint fog menni, ha óhajtja vele a békés életet. Különösen azt a vén leányt Boriskát a háznál meg nem türi, addig nem is megy semmi ígéretre se haza, míg az ott lesz.

Boriska minden reggel a hétórai misére elszokott menni. A fent említett sikeresen békéltetés utáni nap ott várta a templomajtóban a tisztelendő ur Boriskát és egy pár szóra behívta a paplakra. A vén leánynak nem kellett sok magyarázat, könnyen megértette ánya akaratát, ő rajta hát ne muljék a béke, mondta jószívűen, haza se ment, hanem a nagy templom mögötti szűk utcácskában fogadott magának egy kis szobát, s oda rögtön, a mire legnagyobb szüksége volt, elhordatta.

Mire délben János ur haza jött: csak a hült helyét találta Boriskának. A jó bátya el nem tudta gondolni, hogy hát ahoz mi ütközött, hogy se szól, se beszél, csak ötöt itt hagyja.

Lakott Kuruczéknál évek óta egy udvari szobácskában Horvát Pál megye hajdu, feleségével, a kit még az öreg Kuruczné asszonyom nevelt, és adott férjhez. János ur, édes anyjok halála után oda hívta a gyermektelen Horvátékat lakni házukhoz, hogy az ő hon nem létében legyen a háznál a gyermek leányokon és cseléden kívül egy éltesebb, a ki a házra felvigyázzon. Pál bácsi egész nap a megye házáln volt, feleségét — én nem tudom, mi czím lehet az — Horvát tentelének nevezték a gyermekek, de a nagyok is; sőt később magam is úgy hívtam a jó öregot, mikor Klárrika velem egykorú leányaival Manczival és Lorival, Kurucz bácsi téres udvarán és kertjében játszottunk, futkostunk, Horvát tentele felügyelete alatt.

Felkereste hát János ur Horvát tentelét, az majd tud adni felvilágosítást, hová és miért tünt el Boriska? Mondja meg édes tentele, hová a tüzes menyköbe tünt el az az én hugom, valami elátkozott királyfi, vagy hétfejú sárkány ragadta el?

A jó öreg nő fogatlan száját mosolyra vonta, de látszott, hogy nem örvendez.

Biz az azért ment el, hogy a Teréz ifju asszonynak helyet adjon, lett a válasz.

Hát nincs az én házamnál elég hely? ott van az a három szoba a miben boldogult szüleim velünk együtt elég tágan megfértek, az óta meg az utca szélébe oda építettem azt a másik hármat. Hát már hat szobában nem volna hármunknak elég hely? csudálkozott Kurucz bácsi. De hol hát az asszony, itthon van? kérdezte nem épen örvendezve.

Még nincs, lett a válasz, de addig hallani se akart a hazajövetelről, míg Boriska itt lesz. Azt mondta Boriskának a tisztelendő ur, beszélt tovább az öreg tentele. Majd az után meg szabja az ifjuasszony, mi lesz a kívánsága, hogy békességben élhessenek. Azt mondták Winteréknél a tisztelendő urnak.

Hogy nekik mi lesz a kívánságuk? no elvárom vele őket. De most már mondja meg édes tentele, hol találom Boriskát? Lidikához vagy Klárikához költözött? mingyárt vissza hozom. Az lenne csak nevezetes, hogy nekem feleségem határt szabjon testvéreim szeretetében! elébb szerettük mi egymást, mint ötet csak ismertük is, aztán a testvéri szeretet nagyon megfér, sőt össze illik a férj és nő közti szeretettel. De meg Teréz is szereti testvérét, és én azt becsülöm benne. Pedig Teréz, a milyen jó számító, könnyen kiszámíthatná, mennyiben megkárosította ötet bátyja, apjok bukása után, mindent magára iratván. Én nem bánom; nekem úgy se kellene; mert az a hitelezőktől levont százalék bizony nem igaz pénz.

A mint megtudta a jó bátya, hogy szegény Boriska sem egyik, sem másik testvéréhez nem ment, hanem egészen idegenek közé magát, még inkább siett hozzá. De nem sikerült neki Boriskát vissza vinni. Nagy bűnnek tartotta szegény leány, hogy ő miatta nem ment már eddig is régen férjéhez vissza a feleség. Ő miatta ne éljenek kárhozatra vivő életet.

Arra se tudta rá birni Boriskát János bátyja, hogy valamelyik nővéréhez vonuljon. Nem is igen erőttette: mikor Boriska annak is tudta okát adni, mért nem megy azokhoz.

Klárikának van már egy fia és három leánya, még adhat az isten nekik többet is, és még is úgy viselkednek, gazdálkodnak urastól, mintha farsangi házasok volnának. Egy bál vagy egy komédia nem eshetik meg náluk nélkül, uram bocsáss még a kutyatánczoltatók után is elfutnak. A házuknál aztán van rendtelenség akkora, a mit én el nem nézhetnék, aztán abból is az lenne, hogy: az a vén leány nekünk ne csináljon rendet. Utóbb is el kellene jönnöm és tán haraggal, míg így távolból szerethetjük egymást, ha én nem vagyok is megelégedve gazdálkodásukkal. Lidikéhez meg hogy mennék, hisz ők az isten adták maguk is annál a gazdag bátyjoknál mintha kegyelemből lagnának, úgy vannak, pedig a mennyit szegény Berta sógor fut, fát, ha idegennél tenné, független jó állapotban élhetnének. Nekik nincs gyerekek, hanem velök bánik úgy a gazdag bátya, mintha ők volnának kis gyermekek. Isten ment sen oda vonulnom, csak nyugodjék meg abban kedves édes bátyám, legjobb lesz az így, nekem csekély szükségem van, azt tudom nem sajnálja tőlem kedves bá-

tyám; tíz forinttal hónaponként úgy gondolom kijövök, és nem leszek a családomban békebontó. Vigye haza édes bátyám hitestársát, én nem neheztelek legkevesbé se rá. Most már én közel jöttem a templomhoz, majd imádkozom mindanyinkért. Vén leány úgy se tehet már mást, csak zsörtölődni és imádkozni, egyébre nem való, fordította tréfára a dolgot Boriska.

Kurucz János haza ment egyedül, várta nem a legnyugodtabb kedélylyel felesége hazajöttét. Teréz szinte várta, hogy férje érte megy. A lelkész is jónak találta magukra hagyni a kibékülést, ő már a békefel-tétel egyik pontját elintézte, szegény Boriskára rá ijesztgetett, hogy miatta jut bátyja a gyehennára, ha feleségétől külön válva él.

(Folytatjuk.)

Cseh gyémántok.

— (Kebeléből aknázza a bús K — — — i.) —

Előhang.

A sok között tudom leszen
Olyan is majd egyik másik,
Ki, míg versem' olvasgatja —
Közbe közbe nagyot ásít.

Ámde tudom olyan is lesz,
Ki míg lapoz, néha-néha,
Igaz szívből így sóhajt majd:
— Ez volt oszt' a — vad poéta!

Nincsen . . .

„Nincsen messze már az óra,
Melyben újra látni foglak;
Szerelmesen átölellek,
Száz ezerszer megcsókollak.

Nem engedlek szóhoz jutni,
Anyit kérdezek majd tölled,
Mint a folyam áradatkor
Partját, — szóval — előzöllek“! . . .

— Így, gondolám el magamban,
Ámde máskép lett egészen,
Midőn férjed bemutatad —
Torkomon akadt beszédem!

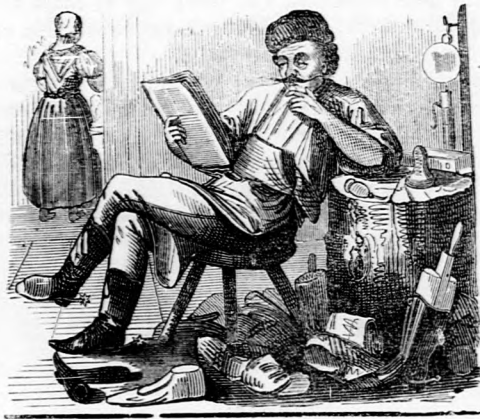
Milyen volt ő?

Jobban szeretni, mint én öt szerettem,
Jobban szeretni teljes lehetetlen;
De, hogy ő hozzám mégis hűtlen lett —
Abban nem látok semmi lehetlent.

Olyan volt ő, — mint tükör a szobában,
Szerelmem benne, tükröződve láttam;
De ám tekintett légyen bele másik;
— Annak is vissza adta arczvonásit.

(Folytatódik),

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Némely ember tudja, hogy az egész társaság borzad, mikor ő villával piszkálja a fogát, s éppen csak azért is teszi; — pedig magának se jól esik.

— Donáto, a féllábú spanyol tánczos most hirlapszerte tiltakozik, hogy senki se merjen az ő féllábnomába lépni, mert erre neki privilegiuma van; egyúttal megmondja, hogy a többiek mind charlatanok! a kik féllábon tánczolnak. (Istenem! még azt is irigylik az embernek, ha sánta.)

— Egy alsó ausztriai földész, a szomszédja tanácsára elásta a pénzét egy fa tövében; a szomszéd persze nem hagyta a pénzt ott veszni. A tulajdonos egyszer keresi a fazekat, hát csak a cserepe van ott. Szalad a szomszédjához panaszkodni. Sebaj, mond az neki: mingyárt kikerítsük, ki volt a tolvaj? Dugja kend ebbe a fazék vízbe a kezét itt a tűz mellett, s tartsa benne addig; a míg a tolvaj belép. A jámbor károsult csak tartogatta a kezét a forró vízben, a míg állhatta; de végre csak nem állhatta, kirántotta belőle ordítva. — Itt van ni! mond a szomszéd, éppen most jött volna a tolvaj, s kend elrontotta az egész varázslatot, már most én nem segíthetek a baján. (Hej, ha ez nálunk történt volna!)

— Egy berlini vegyész mesterséges vaját talált fel, készül az keményítőből, olajból, árpaléből és bablisztból. (Erre mifelénk az ilyen vaját úgy hívják, hogy „csiriz.”)

— Egy tudós feltalálta a világnyelvet, értekezett is róla a tudóstársaságban. Szerinte az A az első betű: ez jelenti az első fokú lényeket AB: azt teszi, hogy „ember“ A.C.=ökör; (Kis betűvel persze „a b.“ = gyerek, „a c“ = borju?) AD pedig = ló. (E szerint AB AD

annyi, amint *lovass katona*: csak azt nem veszszük ki belőle, hogy *huszár-e* vagy pedig *fűrvézer*?)

— A római kormány azt mondja az oroszoknak: „ugyan kérem, kapacitálja ezeket az én *olaszaimat*,” az orosz kormány pedig azt mondja a rómainak: „ugyan kérem, térítse jobb hitre ezeket az én *lengyeleimet*.”

— Valyon mi jelentősége lehet annak, hogy a míg minden gabna ára úgy leszállt, a *paszulyé* meg úgy felment???

Kérdés. Van-e eset rá, hogy a *patak* vissza felé folyjék.

— Németsországi Olberd-dorfban egy urasági tisztartó, egy parasztgyereket, azért, mert a tarlón kálászokat mert szedni, bezáratott a kastély pinceszéjébe. A gyerek egész éjjel kétségbeesve ordított, de nem eresztették ki. Reggel felé aztán érte mentek s találtak a helyén — szétrágott csontokat. A patkányok megették a fiut. (Héj ha ez nálunk történt volna, lenne mit hallani az Allgemeinétől „ungarische Pandurenwirtschaftról.”)

— Rómában a csendőrök egy tolvajbandát fogtak el éjjel. Mikor a foglyokat megszámlálták, kisült, hogy számszerint *tizenhároman* vannak. Az emberséges jámbor zsandárok tehát, nehogy a tizenháromas szám valami szerencsétlenséget hozzon a fejükre, a tizenharmadikat szabadon eresztették.

Kérdés. Ha a sas a madarak között „király,” hát a kakas micsoda?

Felelet. Az meg akkor „szultán.”

Előfizetési fölhívás

az

USTÖKÖS

1864-iki october—december évnegyedi folyamára.

A jelen évnegyed végéhez közeledvén, t. cz. előfizetőinket tisztelettel felkérjük megrendeléseiknek minél előbbi megújítására.

Előfizetési föltételek: egész évi folyam 6 frt.
octobertől december végeig 3 óra 1 frt. 50 kr.
Pesten 1864. sept. 23-án.

Jókai Mór,

az „Üstökös“ kiadó tulajdonosa.
(Lakás: Országút 18. sz.)
(Kiadóhivatal: Ferencziek-tere 7. sz.)

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. e melet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.